

var VK-regeringen, der i sin tid åbnede Danmark for at give krigsflygtninge fra det tidligere Jugoslavien midlertidig beskyttelse, og det løfte står vi ved, så længe krigen varer. Men vi har aldrig lovet krigsflygtningene, at de skulle blive indvandrere.

Vi finder i Venstre, at Danmark skal yde sit bidrag til genopbygningen af det tidligere Jugoslavien; men det må selvsagt ske i samarbejde med folkeslagene selv og også med de bosniere, der har opholdt sig her i Danmark nogle år, og som har lært demokratiet at kende.

Det er vigtigt, at planlægningen for genopbygningen begynder snarest, men det er på den anden side lige så vigtigt, at repatrieringen hverken sker tilfældigt eller forceres. Vi er i Venstre enige med dem, der advarer om, at en for tidlig hjemrejse kan bringe fredsprocessen i fare og forrykke de lokale magtforhold; men der skal planlægning til, også hos de herværende bosniere, og den vil vi gerne være med til at påbegynde.

For Venstre er det helt afgørende, at den militære støtte, som Danmark har ydet og fremdeles skal yde, og den humanitære indsats, der er ydet og fremdeles skal ydes i Eksjugoslavien, bakkes op af de bosniere, der har haft beskyttelse her, og at de selvsamme bosniere nu viser deres interesse for at vende tilbage og genopbygge deres land. Vi forstår godt den bosniske chargé d'affaires, der gentagne gange har opfordret bosnierne til nu at vise vilje til at vende tilbage. Det ligger naturligvis i hele flygtningebegrebet, at flygtninge er personer, der er på flugt fra noget, og som vender tilbage, så snart grunden til flugten er ophørt.

Man kunne også stille spørgsmålet: Er sikring af freden ikke netop et arbejde, der ligger og venter på dem, der drog ud? Bør de, der drog ud, netop ikke vende tilbage og støtte dem, der blev og tog kampen op mod aggressorerne?

Danskerne tog godt imod de krigsramte. Kommunerne lagde sig i selen og byggede flygtningelandsbyer, og mange frivillige kræfter forenedes i en indsats for at gøre forholdene tålelige. Men forudsætningen var altid, at de krigsramte kun er her midlertidigt.

Regeringen og regeringspartierne har et kæmpestort troværdighedsproblem, hvis de render fra alle de udtalelser og de løfter, vi har hørt her fra Folketingets talerstol. Den danske velvilje mod de bosniske krigsramte vil vende sig, hvis det viser sig, at bosnierne ikke selv takserer den danske indsats som så værdifuld, at deres land er værd at vende tilbage til.

Vi opfordrer stærkt regeringen, Socialdemokraterne, Centrum-Demokraterne og De Radikale til nu at holde ord og stå ved det, man gennem årene har sagt. Og for at afprøve, om man vil det, vil vi sammen med De Konservative om lidt fremsætte et forslag om motiveret dagsorden.

Og så vil jeg gerne sige til sidst, at nu nærmer vi os altså midnat, og jeg mødte et kvarter over seks i morges. Dette var mit første indlæg, og det er også mit sidste indlæg.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg må indrømme, at jeg sjældent har oplevet en minister løbe så hurtigt fra sine egne tilsagn, som indenrigsministeren gjorde i den tale, ministeren holdt for en halv times tid siden.

Ministeren fremsatte selv et lovforslag for lidt over et år siden. Det hed lovforslag nr. L 86, det blev fremsat den 30. november 1994, og i bemærkningerne står der på side 7 i første spalte – og det er jo ministeren, der er ansvarlig for bemærkningerne – at det imidlertid må understreges, at det overordnede sigte fortsat er, at gruppen af krigsflygtninge fra det tidligere Jugoslavien skal vende hjem.

Og hvad var der så i hele ministerens tale i dag om, at de skulle vende hjem? Jo, ministeren udelukkede ikke, at der kunne være enkelte, der på et eller andet tidspunkt selv syntes, at det var rimeligt, at de måske alligevel vendte hjem. Så langt så godt. Men ellers var det jo først og fremmest en tale om integration, om forberedelse til at blive i Danmark, osv. Det må siges at være et markant holdningsskift på bare et år.

Men der er jo også andre, der har skiftet holdning. Da vi lavede den oprindelige lov om midlertidigt ophold til personer fra Eksjugoslavien, førstebehandlede vi den i sin tid den 21. oktober 1992, og som jeg har gjort før, vil jeg godt citere fru Elisabeth Arnold fra Folketingets forhandlinger, sp. 534:

»Det er vigtigt, at disse personer ikke skal have store, dyre programmer og integreres osv., de skal simpelt hen have en midlertidig beskyttelse, fordi deres verden er brudt sammen, og når der er kommet tålelige forhold i deres hjemegn, skal vi gennem FN nok hjælpe med at fortælle, at nu kan de godt blive sendt tilbage igen.«

Det synes jeg faktisk var lidt hårdt og lidt firkantet formuleret. Jeg synes, det er rimeligt – og det har et stort flertal i Folketinget jo også tilsluttet sig på forskellig måde – at når man skulle